

Pospíšil, Ivo

Úvodem

In: Pospíšil, Ivo. *Stará literatura východních Slovanů a ruská literatura 18. století : (přehled a exkurzy s ukázkami textů z literatury 11.–17. století)*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2014, pp. 5-6

ISBN 978-80-210-7281-7; ISBN 978-80-210-7284-8 (online : Mobipocket)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/131885>

Access Date: 21. 03. 2025

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Úvodem

Přítomné kompendium se pokouší poněkud zaplnit mezeru, která tu zeje v potřebě jednoduché, ale současně alespoň dílem univerzitní, akademické, tedy problémově koncipované příručky ze středověké (staré, starší) literatury východních Slovanů, která by reflektovala současné studijní programy a předměty a jejich návaznost, kontinuitu anebo diskontinuitu.

Celkové pojetí je tu založeno na dvou komplementárních východiscích:

1) starší nebo stará (v tomto případě – stejně jako u slovenské literatury – na rozdíl od české – je to stejné) literatura není jen ruská, ale v určité fázi patří všem východním Slovanům, tvoří společný základ ruské, ukrajinské i běloruské literatury, i když slovo „ruský“ znamenalo různé věci od „skandinávský“, „varjažský“, „vikingský“ až po označení všech východních Slovanů (viz např. skupinu ukrajinských haličských spisovatelů „ruska trijca“ = „ruská trojka“); to by mohlo vyhovovat, ale vzhledem k současnému stavu východoslovanské tripartice už neodpovídá realitě. Proto mluvíme o staré nebo starší literatuře východních Slovanů a myslíme tím jejich společnou fázi do zániku Kyjevské Rusi (sensu stricto 1240) a ještě nějakou dobu poté, neboť období 200–300 následujících let je typické postupnou, povlovnou, nikoli rychlou a náhlou diferenciací. 2) Zastáváme současně názor, že východní Slované se dlouho vyvíjeli společně, vycházíme z dlouhého sdílení stejných hodnot společenských i kulturních, z toho, že východoslovanské teritorium vytvářelo jeden geopolitický a jazykově kulturní areál, což nijak nepopírá různé politické, náboženské a kulturní spoje jeho částí – to je vysvětleno v dalším textu.

Proto má výkladová část příručky dvě části: společnou východoslovanskou protrahovanou až do 17. století a ryze ruskou zahrnující 18. století, kdy je jasné, že se dva další východoslovanské národy jazykově, a tudíž i literárně (ale opět velmi, velmi povlovně) emancipovaly z východoslovanského celku. Ruský vývoj byl specifický a vycházel především z utváření ruštiny na bázi staroslověnštiny, resp. církevní slovanštiny – pokud jde o gramatiku i lexikum: o to se vedly spory, dnes se již příliš nevedou, ale to nic nemění na stavu současné spisovné ruštiny i na její poetické, esteticky relevantní podobě, v nichž jihoslovanské podloží hraje dominantní roli: kacířsky si dovolím tvrdit, že ruština není zdaleka jen východoslovanský jazyk, stejně jako angličtina není zdaleka jen germánský jazyk a zejména v poslední době se tak označuje jen z tradice. To se ovšem projevilo při konstituování literárních textů. Právě 17. století je dobou prvního významného ruského vystoupení z východoevropského celku, vymanění z kulturního vlivu středoevropského areálu a oslabení polského zprostředkovávání západní Evropy: Romanovci zahájili svou velkou kulturně politickou misi a reformy, které Rusko propojily přímo s nejbližšími

kulturami evropského Západu; 18. století to jen rozvinulo do nebývalé šíře. Zde se pomalu rodí jev zvaný později „ruský literární zázrak“ nebo „zlatý věk ruské literatury“. Ona „záračnost“ však vychází z přirozeného, ale i silového zásahu do vývoje literárního jazyka a z něho utvářených textů.

Z didaktického hlediska je problémem už jazyk, jímž jsou texty ruské/východoslovenské středověké literatury psány (a středověkem myslíme skutečně období odpovídající evropskému středověku; v ruském prostoru se některé rysy středověku uchovaly ještě v 17. století): znalost moderní ruštiny, kterou studenti v této fázi zpravidla stejně nemají nijak dobrou, nám tu mnoho nepomůže, často je tu užitečnější čeština, resp. znalost některého jihoslovenského jazyka; znalost staroslověnštiny, nemluvě o jejích variantách, tu nelze příliš předpokládat. Proto četbu úryvků uváděných textů musí učitel provázet elementárním výkladem písma, jednotlivých liter a komentářem ad hoc k jevům morfologickým a syntaktickým. To je jistě do značné míry typické i pro literaturu 18. století, ale přece jen nikoli v takové míře. V antologii jsme rezignovali na poznámkový aparát s výjimkou několika úvodních textů psaných ruskými odborníky.

I když výklad obrysově pokrývá 11.–18. století, literární ukázky zahrnují pouze 11.–17. století včetně – literární texty ruského 18. století obsahují jiná kompendia připravená v rámci tohoto projektu.